det 7:e året och vidare uppåt. Innan det borjar vakna till medvetande, kan det ju blott vara tal om den rent kroppsliga vården, hvilken enelleriti betyder mycket för den kommande utdana utveckningen. Att barnet hälles fullständigt ront och skötes med den storsta omsorg framjur gifvetvis i hog grad dess utveckling. Och så kommer den tid, da barnet bojar kunna att det i själfva verket ej finns någon underbarne uppgift av denna att loda av denne. Det finns en hur det till sin stora förvaning upptäcke att det hade ett par händer, sedan att dessa voro roliga och till slut, hvilket synbarligen gjorde det starkaste intrycket på det, att det sjalf kunde vora sig. Detta är ett af de forsta tecknen på att tankeformingen vakner, att sjalfmedvetandet begynner vara sig inom barnet; det far en aning om, att det sjalf kan behärska sin kropp.

Jag har ofta hört det påstaendet, att barn på tre år, egentligen skall vara upptorstnar, och detta fordjande tolkningen skall det ha small, efter den tiden skall det lyda utan small. Jag for min del anser, att styrkeförhallandena under alla omstandigheter skall vara av den sort, att man kropsnga kan anlägga en paverka ett barn, visar en uppmar bar brist av andlig utveckling hos uppfostraren.

Jag vill antagna, att vi intill barnets tredje ar kunna ga efter naporunda allmanna regler; det finns i alla fall det t. ex. att det finns en vilja, som ar starkare an deras egen. Men detta skola vi ej lara barnet genom styrka, utan blott genom att det ej far sin vilja fram — det ma karna skrika sig trott, det bar det runt kroppligen zott af — det trivdgar lungorna. Ty redan i denna tidiga alder tror jag att vi bora akta oss for att hamna barnet pa najor satt i dess utveckling — och har kommer jag till det centrala i mitt forelaste. Barnen tillogna den storska skada genom att, som nu for tiden sker, skamma bort. Och jag ansor detta lika forkastligt som stryk. Var ett litet barn skriker och stampar i protest i berattelsen, omedan det vill drivas sin vilja igenom, sa far det antingen smala eller oskra smekes ess vrede bort och def far som det vill. Men jag sager: lat barnet skrika och stampa tills det blir trott, om det vill. Det inser snart att skriken och stampningarna ej hjalpa — efter tre eller borjat fyra ganger — ty barnet ar i regel mycket lokbara an vi tro. Jag kanner en far, som, da hans lille gosse skrek i vrede och modern ville se honom det han ville ha emedan han

det t. ex. att det finns en vilja, som ar starkare an deras egen. Men detta skola vi ej lara barnet genom styrka, utan blott genom att det ej far sin vilja fram — det ma karna skrika sig trott, det bar det runt kroppligen zott af — det trivdgar lungorna. Ty redan i denna tidiga alder tror jag att vi bora akta oss for att hamna barnet pa najor satt i dess utveckling — och har kommer jag till det centrala i mitt forelaste. Barnen tillogna den storska skada genom att, som nu for tiden sker, skamma bort. Och jag ansor detta lika forkastligt som stryk. Var ett litet barn skriker och stampar i protest i berattelsen, omedan det vill drivas sin vilja igenom, sa far det antingen smala eller oskra smekes ess vrede bort och def far som det vill. Men jag sager: lat barnet skrika och stampa tills det blir trott, om det vill. Det inser snart att skriken och stampningarna ej hjalpa — efter tre eller borjat fyra ganger — ty barnet ar i regel mycket lokbara an vi tro. Jag kanner en far, som, da hans lille gosse skrek i vrede och modern ville se honom det han ville ha emedan han

det borjar vakna till medvetande, kan det ju blott vara tal om den rent kroppsliga varden, hvilken enelleriti betyder mycket för den kommande utdana utveckningen. Att barnet hälles fullständigt ront och skötes med den storsta omsorg framjur gifvetvis i hog grad dess utveckling. Och så kommer den tid, da barnet borjar kunna att det i själfva verket ej finns någon underbarne uppgift av denna att loda av denne. Det finns en hur det till sin stora förvaning upptäcke att det hade ett par händer, sedan att dessa voro roliga och till slut, hvilket synbarligen gjorde det starkaste intrycket på det, att det sjalf kunde vora sig. Detta är ett af de forsta tecknen på att tankeformingen vakner, att sjalfmedvetandet begynner vara sig inom barnet; det far en aning om, att det sjalf kan behärska sin kropp.

Jag har ofta hört det påstaendet, att barn på tre år, egentligen skall vara upptorstnar, och detta fordjande tolkningen skall det ha small, efter den tiden skall det lyda utan small. Jag for min del anser, att styrkeförhallandena under alla omstandigheter skall vara av den sort, att man kropsnga kan anlägga en paverka ett barn, visar en uppmar bar brist av andlig utveckling hos uppfostraren.

Jag vill antagna, att vi intill barnets tredje ar kunna ga efter naporunda allmanna regler; det finns i alla fall